

ת"פ 39351/09/14 - מדינת ישראל נגד אייל טבול

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 39351-09-14 מדינת ישראל נ' טבול
בפני כבוד השופטת עינת אבמן-מולר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אייל טבול

הנאשם

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשם מעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין ולהרשיעו בעבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 1274(1) לחוק העונשין.

רקע כללי

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפת שוטרים בנסיבות מחמירות לפי סעיף 1274(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); ועבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 17.11.11 בשעה 15:30 לערך, הגיעו השוטרים חאלד אל דין (להלן: "**חאלד**"), דודו ביטון (להלן: "**דודו**") ושגיא כהן (להלן: "**שגיא**") לרחוב הנורית בירושלים, שם שהה הנאשם, על מנת לעכבו לחקירה. השוטרים ביקשו מהנאשם להתלוות אליהם לתחנת המשטרה, אך הנאשם ביקש תחילה ללכת לשירותים והשוטר דודו הסכים בכפוף לכך שדלת השירותים תישאר מעט פתוחה. הנאשם סירב וכשיצא מהשירותים, דחף את השוטר דודו. דודו הודיע לנאשם כי הוא עצור, והנאשם החל לצעוק ולהשתולל, והפיל את עצמו ואת דודו. השוטר חאלד בא לסייע לעצור את הנאשם, ובעודו מנסה לעשות כך הנאשם נשך את חאלד בבטנו. בנוסף, במהלך הנסיעה לתחנת המשטרה קילל הנאשם את חאלד ואמר לו: "יא מניאק, יא מזדיין, אני לא שוכח אותך, שתוק, אל תדבר".

3. תשובתו של הנאשם לאישום ניתנה ביום 17.4.16. הנאשם אישר כי השוטרים הגיעו למקום בו שהה באותה עת, אך טען כי הם נכנסו לדירתו ללא רשות, ללא צו ומבלי שבוצעה במקום עבירה. הנאשם טען כי

עם הגעת השוטרים הוא ביקש להתארגן על מנת להילוות לשוטרים, ובין היתר ביקש להתפנות. השוטר שהתלווה אליו לחדר השירותים נהג בו בצורה ברוטלית תוך זלזול ומניעת צנעת הפרט, ולאחר שהנאשם חזר וביקש את הפרטיות שהגיעה לו החלה מסכת אלימות כנגד הנאשם והוא הוכה בצורה קשה, בין היתר באמצעות אגרופים ובעיטות, שכתוצאה מהם נגרמו לו חבלות ושברים בצלעות. הנאשם טען כי לא נשך את השוטר חאלד וכי טענתו של חאלד כי ננשך על ידו נולדה רק בבית החולים ו"הומצאה" לאחר שהשוטרים התוודעו לחומרת פציעתו של הנאשם. הנאשם הכחיש גרימת חבלה כלשהי לשוטר או נשיכתו, והוסיף כי ניתן להעלות סברה לפיה השוטר שפשף את גופו במשהו, אך "נשיכה לא הייתה". הנאשם הכחיש כי אמר את הדברים שיוחסו לו בסעיף 4 לכתב האישום וטען כי יתכן ואמר מתוך כאב "איך עשיתם לי את הדברים האלה, מה אתם חושבים לעצמכם?", אך לא פנה לשוטרים באמירות מעליבות או מאיימות.

4. כתב האישום תוקן לבקשת המאשימה שלוש פעמים. לאחר תיקונו של כתב האישום בפעם השלישית, חזר ב"כ הנאשם על תשובתו לאישום כפי שניתנה ביום 17.4.16.

5. מטעם המאשימה העידו השוטרים חאלד אל-דין, אסף דהן, שגיא כהן ודודו ביטון. כן הוגשו צילומים המתעדים את חבלתו של חאלד (ת/1), הודעת הנאשם במשטרה (ת/2), טופס לעצור (ת/3), דיווח על פקס שנשלח מאת ניר גורגי לסניגוריה הציבורית (ת/4), מסמך העברת חומר למח"ש (ת/5), דו"ח פעולה בנושא "הובלת עצור לבדיקה רפואית בי"ח עין כרם" (ת/6), דו"ח על מעצר (ת/7), גיליון שחרור ממין הדסה של השוטר חאלד (ת/8) ומזכר של השוטר ניר גורגי (ת/9). מטעם ההגנה העיד הנאשם והוגש גיליון שחרור מהדסה של הנאשם (נ/1), אישורים שהיה מטופל במרפאות לבריאות הנפש (נ/2-נ/3), פרוטוקולי דיונים בהארכת מעצרו של הנאשם (נ/4-נ/5), פענוח בדיקת מיפוי עצמות (נ/6), הודעת הנאשם במח"ש על צרופותיה (נ/7) והודעת טלי דהן במשטרה (נ/8).

עדויות התביעה

6. השוטר דודו העיד כי הגיע, ביחד עם השוטרים חאלד ושגיא, לדירה בה שהה הנאשם וביקש ממנו להילוות אליהם לתחנת המשטרה לחקירה. לדבריו, הנאשם ביקש לסיים את עיסוקיו באותה עת, השוטרים המתינו, ולאחר מכן ביקש הנאשם להיכנס לשירותים. דודו העיד כי עמד בפתח הדלת ולא הסכים לבקשתו של הנאשם לסגור את דלת השירותים. בתגובה לכך הנאשם החל להתלהם, החליט לצאת מהשירותים, וביציאה מהשירותים דחף אותו (תוך שהשוטר מדגים דחיפה עם שתי הידיים). דודו הסביר כי בשלב זה האירוע קיבל תפנית: **"הפך בעצם לתקיפה הדחיפה הזו, נפלנו שם, המקום היה מאוד צפוף, נפלתי ביחד איתו לרצפה, הודעתי לו שהוא עצור וניסיתי לאזוק אותו ולהשתלט עליו"** (עמ' 47 שו' 21-22). דודו טען כי הנאשם הפעיל כוח, התנגד והשתולל, עד שלבסוף הוא הצליח, בעזרתו של חאלד שהצטרף אליו (ועמד עד לאותה עת, ביחד עם שגיא, מחוץ לדירה), להשתלט עליו ולאזוק אותו בידיו. לדבריו, גם לאחר מכן הנאשם לא שיתף פעולה והם נאלצו לגרור אותו לרכב. במהלך הנסיעה (כאשר דודו נהג ברכב) הרים הנאשם את רגליו לכיוונו באופן שסיכן את נסיעתם, ולפיכך עצרו ושמנו לו אזיקי רגליים ומשם המשיכו בנסיעתם לתחנה. בחקירתו הנגדית אישר דודו כי דו"ח הפעולה שנרשם על ידו ביום האירוע משקף את השתלשלות האירועים הנכונה, קרי שבשלב הראשון הנאשם דחף אותו לאחור ואמר לו "זוז אתה תיתן לי לעבור", מיד לאחר מכן הודיע לו שהוא עצור בגין תקיפת שוטר ובהמשך, תוך כדי ניסיון להשתלט על הנאשם, נפל על הרצפה עם הנאשם, בשלב בו חאלד כבר היה לידו (עמ' 60 שו' 13 ואילך). בתשובה

לשאלות בחקירה הנגדית, הדגיש דודו כי אין המדובר אך ב"שפשוף" גופו של הנאשם בגופו שלו בעת שהנאשם יצא מהשירותים, כפי שהציג זאת הסניגור, אלא בדחיפה מכוונת שהדפה אותו לאחור (עמ' 58-56 לפרוטוקול).

7. השוטר חאלד העיד אף הוא כי הגיע לדירה עם שגיא ועם דודו, שהיה ראש הצוות, על מנת להביא את הנאשם לחקירה במשטרה. לדבריו, מדובר היה בדירת חדר קטנה. בדירה היו באותה עת ילדים, ולכן דודו ביקש להיכנס לבדו לדירה בעוד חאלד ושגיא עמדו בפתח הדירה. חאלד העיד כי בשלב מסוים היו חילופי דברים בין דודו לבין הנאשם, ואז ראה את הנאשם דוחף את דודו. בשלב זה הוא נכנס לדירה בריצה, תפס את הנאשם בראשו וכופף אותו כלפי מטה לכיוון הבטן. תוך כדי המאבק נפלו כולם על הרצפה. לדברי חאלד, הנאשם נשך אותו בבטנו ובניסיון להשתחרר מהנשיכה הוא נתן לו אגרופים לכיוון פניו ולכיוון הבטן או הצלעות. הנאשם המשיך להתנגד והיה אלים מאוד, עד שלבסוף הוא ודודו הצליחו להשתלט עליו ולאזוק אותו בידיים. חאלד העיד כי גם בהמשך הנאשם לא שיתף פעולה - בדרך לרכב הפיל עצמו לכביש כאשר ברכיו על הרצפה, ובמהלך הנסיעה הרים את רגליו לכיוון הנהג עד שנאלצו לעצור את הרכב בדרך על מנת לשים לו אזיקי רגליים. חאלד תיאר את האירוע כולו כאירוע אלים מאוד וחריג, שנחרת בזיכרונו היטב, בפרט על רקע הנשיכה שקיבל. חאלד הוסיף וסיפר כי לאחר שהגיעו לתחנה, רשמו דוחות ונסעו ביחד עם הנאשם, בהפניית החובש בתחנה, לבית החולים לעשות בדיקות. בבית החולים חאלד נבדק וניתנו לו זריקות, אך הנאשם סרב לתת בדיקות דם והפריע לרופאים בעבודתם.

8. השוטר שגיא העיד כי הגיע עם דודו וחאלד לדירה של בת זוגו של הנאשם, בהכוונתה של בת הזוג. הנאשם היה בתוך הדירה ודודו נכנס אליה. שגיא העיד כי למיטב זכרונו הנאשם רצה ללכת לשירותים ודודו הלך איתו. ביציאה מהשירותים הנאשם כנראה דחף את דודו (בחקירתו הנגדית הבהיר העד כי ראה תזוזה והתרחשות כלשהי, אך אינו זוכר מה בדיוק אירע) ואז החל ביצוע המעצר, בסיועו של חאלד שהצטרף לדודו. לדברי שגיא, הנאשם התנגד למעצר והתפתח מאבק, במהלכו ראה את שלושתם על הרצפה. שגיא הסביר כי לא נטל חלק במעצר עצמו ומרבית הזמן היה בגבו להתרחשויות, שכן ניסה להרגיע את בת הזוג ולהרחיק אותה. לאחר שהנאשם נאזק, לקחו אותו השוטרים לרכב, וגם בשלב זה המשיך הנאשם להתנגד: **"הוא ישב על הרצפה ולא רצה לבוא, היו צריכים ממש בכוח להביא אותו, הוא לא הלך על הרגליים. זה בוודאות אני זוכר"** (עמ' 42 שו' 6-7). שגיא העיד כי בהמשך, במהלך הנסיעה, הנאשם הרים רגליו לכיוון הפנים של דודו הנהג, אך לא זכר במדויק מה נעשה על ידם בתגובה.

9. עד נוסף שהעיד מטעם התביעה הוא רס"מ אסף דהן (להלן: **"אסף"**). עד זה גבה את הודעתו של הנאשם (ת/2) ושלח לסנגוריה הציבורית ביום האירוע בשעה 16:12, באמצעות הפקס, "טופס בקשה למינוי סנגור ציבורי לפי חוק הסנגוריה הציבורית" (ת/3, ת/4). כמו כן, העביר למח"ש חומר חקירה בקשר לאירוע שבנדון (ת/5), כחלק מנהל קיים בו מועבר למח"ש דיווח על כל אירוע בו יש תקיפת שוטרים או שימוש בכוח של שוטרים. בחקירתו הנגדית העיד אסף בעיקר כי אינו זוכר את פרטי האירוע, למעט העובדה שחאלד סיפר לו שנשך.

עדויות ההגנה

10. מטעם ההגנה העיד הנאשם עצמו. הנאשם סיפר כי ביום האירוע שהה בדירה של בת זוגו טלי דהן (להלן: **"טלי"**) ברחוב הנורית, עם שני ילדיה של בת הזוג. טלי הגיעה לדירה מלווה בשלושה בלשים. אחד מהם

הציג עצמו כשוטר וביקש ממנו להילוות אליו לתחנה. הנאשם טען כי ביקש תחילה להתפנות בשירותים והשוטר נעתר לביקשתו. כאשר נכנס לשירותים, השוטר סרב לסגור את הדלת ונעמד בפתח הדלת. הנאשם טען כי "וויתר" וניגש לצאת מהשירותים. לדבריו, ביקש יותר מפעמיים שהשוטר יזוז כדי שיוכל לצאת, אלא שהשוטר פשוט חיך לעברו. בניסיון למצוא פתח כדי להשתחל החוצה, תאר הנאשם "מגע גופני" שהיה ביניהם, בעקבותיו השוטר (דודו) תפס אותו בשתי ידיו והשליך אותו "כמו חפץ". הנאשם טען כי נפל על הרצפה כשיד שמאל שלו מתחת לגופו ויד ימין מושטת מלפניו. בשלב זה חאלד הגיע כדי לעזור לדודו והם ניסו לאזוק אותו, חאלד ניסה למשוך את ידו מתחת לגופו ודודו הכה בו "אין ספור פעמים" בצלעות ובפנים. לדבריו, השוטרים אזקו אותו בדירה בידיו וברגליו והוציאו אותו מהבית כשהם מחזיקים בשרשראות של האזיקים. דודו החזיק אותו מקדימה וחאלד מאחורה. הנאשם הכחיש כי נשך את חאלד וטען כי הסימן הנראה על בטנו של חאלד הוא כתוצאה משפשוף בקיר שארע בעת שהשוטרים הובילו אותו אזוק אל מחוץ לבית. הנאשם הוסיף וטען כי הוכנס לרכב כשהוא אזוק בידיו וברגליו. דודו ישב מקדימה והוא ישב מאחור בין שני השוטרים האחרים. לפני שהחלה הנסיעה, השוטרים דחפו את כתפיו "כדי שאזוז עם הידיים אחורה" ורגליו התרוממו באוויר "מתוך רפלקס". הנאשם טען כי אמר להם שיגיש נגדם תלונה במח"ש ודודו ענה לו "שיש לו הפתעה קטנה בשבילי בדרך", וביקש בקשר מצוות אחר שימתין להם ליד קניון מלחה וביקש שיביאו טייזר "והוא הבטיח שינעים לי ויכניס לי את זה לאחוריים". הנאשם טען כי אכן נעשתה עצירה במלחה, אך לצוות האחר לא היה טייזר ולכן הם המשיכו בנסיעתם לתחנת מוריה. הנאשם טען כי בתחנה מנעו ממנו להתפנות, לשתות, לעשן ולצאת מחדר החקירות, כשהוא אזוק בידיו וברגליו ויושב על כסא יותר מ-8 שעות. לאחר סיום חקירתו נלקח לבית המעצר במגרש הרוסים, אך החובש לא הסכים לקבלו ולפיכך הוחזר לתחנת מוריה. עם חזרתו נלקח לטענתו לבית החולים הדסה לצורך בדיקתו בשל "הנשיכה כביכול" של חאלד. בהדסה סרבו להוריד ממנו את האזיקים והוא לא קיבל כל טיפול. הנאשם טען כי הוחזר לתחנת מוריה ובילה שם את כל הלילה ולמחרת, ביום 18.11.11, הובא לבית המשפט להארכת מעצרו (עמ' 80-81 לפרוטוקול). בחקירתו הנגדית אישר הנאשם כי יתכן ואינו מדייק בכל הנוגע לסדר האירועים, קרי האם קודם נחקר או קודם נלקח לבית החולים, אך טען כי באותו יום היה פעמיים בבית החולים הדסה - בפעם הראשונה בליווי השוטרים כאשר חאלד נבדק ובפעם השנייה בליווי שב"ס לצורך בדיקה פסיכיאטרית. הנאשם טען כי באף אחת מהפעמים לא נבדק בדיקה גופנית ולא עשה צילומים כיוון שהיה עם אזיקים. ביום 18.11.11 הובא הנאשם לבית המשפט ומעצרו הוארך עד ליום 20.11.11 (נ/4), בחשד להצתת מבנה ותקיפת שוטרים. ביום 20.11.11 נתבקשה הארכה נוספת של מעצרו של הנאשם, אך הנאשם שוחרר בהחלטה שניתנה באותו יום (נ/5). הנאשם טען כי לאחר שחרורו עשה צילומים שהראו שברים ב-4 צלעות ופנה להגיש תלונה במח"ש.

ניתוח הראיות ומסקנות

11. לאחר בחינת העדויות ומכלול הראיות, מצאתי כי יש להעדיף את גירסת השוטרים על פני גירסתו של הנאשם. עדויות שלושת השוטרים שלקחו חלק באירוע היו מהימנות והשתלבו זו בזו לכדי תיאור ברור של האירוע. אף אם חלקים מסויימים מן ההתרחשויות, בעיקר בשלב ההשתלטות על הנאשם ואיזוקו, תוארו באופן מעט שונה על ידי כל אחד מהמערבים, הרי שהדבר הגיוני ואף טבעי בנסיבות בהן כל אחד מהשוטרים תאר את ההתרחשויות מנקודת מבטו וכאשר מדובר באירוע סוער שהתרחש בפרק זמן קצר יחסית, בו מטבע הדברים כל עד שם לב בעיקר לנעשה עמו. מנגד, עדותו של הנאשם היתה מוגזמת

ומגמתית והעלתה שאלות ותהיות, באופן שהקשה על קבלת גרסתו, כפי שיפורט בהמשך.

12. לא היתה מחלוקת על כך שבמועד הרלוונטי הגיעו השוטרים לדירה ברחוב הנורית בירושלים, דירה בה התגוררה באותה עת בת הזוג טלי, כאשר הם מלווים בטלי אשר הכניסה אותם לדירה. השוטר דודו נכנס לדירה, בעוד שני השוטרים האחרים נותרו בפתח הדירה. דודו הזדהה כשוטר וביקש מהנאשם להתלוות אליו לתחנת המשטרה לצורך חקירה. הנאשם ביקש להתפנות בשירותים, דודו איפשר לנאשם להיכנס לשירותים אך לא הסכים שהנאשם יסגור את דלת השירותים ועמד בפתח חדר השירותים.

13. על שארע בנקודה זו ואילך נסבה עיקר המחלוקת. דודו טען כי הנאשם דחף אותו והם נפלו לאחור, אלא שבחקירתו הנגדית, כאשר נתבקש לרדת לפרטי האירוע ולסדר המדויק בו התרחשו הדברים, אישר כי דו"ח הפעולה שנרשם בסמוך לאחר האירוע משקף באופן נכון יותר את מהלך האירועים, קרי הנאשם דחף אותו ואמר לו "זוז אתה תיתן לי לעבור", בתגובה לכך הוא הודיע לנאשם על מעצרו בגין תקיפת שוטר וניסה לאזוק אותו ורק לאחר מכן הם נפלו על הרצפה. דודו תאר אירוע אלים וסוער במהלכו הנאשם התנגד והשתולל: **"השתוללות, ידיים רגליים, התנגדות. ניסה להתנגד לאזוק אותו. ידיים עפות, רגליים עפות. זה הסיטואציה. ברגע שנאזק, הידיים לא השתוללו אבל הפעיל משקל, הפיל עצמו, לא שיתף פעולה ולא רצה לקום"** (עמ' 48, שו' 3-1).

14. עדותו של דודו נתמכת בעדותם של חאלד ושל שגיא. חאלד העיד כי עמד בפתח הבית והסביר כי מדובר בדירת חדר קטנה כך שניתן היה לראות היטב את המתרחש בפנים. בשלב מסוים שם לב ללויכוח בין דודו לבין הנאשם וראה את הנאשם דוחף את דודו. חאלד תאר באופן מפורט יותר חלק זה של האירוע: **"ראיתי שהוא דוחף את דודו, נכנסתי לריצה לדירה, כופפתי אותו למטה, תפסתי לו את הראש כאשר הראש שלו היה צמוד לבטן שלי. בשלב מסוים נפלתי... והוא התפרע מאוד מאוד, מרוב שתפסתי אותו חזק וגם דודו תפס אותו חזק, כשנפלתי הוא נפל עלי ודודו נפל עליו. הבטן שלי היתה למעלה הראש שלו צמוד לבטן שלי, קיבלתי נשיכה, השתמשתי בכוח, נתתי לו אגרופים, הוא המשיך להתנהג, היה אלים מאוד, שנינו קיפלנו לו את הידיים בסוף..."** (עמ' 22 שו' 13 ואילך). חאלד סיפר כי נתן לנאשם אגרופים **"אחד לפנים ושניים או שלוש לכיוון הבטן או הצלעות כדי שישחרר את הנשיכה"** (עמ' 27, שו' 31). עדותו של חאלד היתה קולחת וניכר היה כי הוא זוכר היטב את האירוע על פרטיו, אירוע שלשיטתו היה חריג, בפרט על רקע נשיכתו: **"...אני זוכר בוודאות, אני תפסתי עם הראש, הורדתי אותו נפלנו למטה וכולם עלי. מה שראה דודו מהצד שלו אני לא שולט בזה. כל אחד רואה מהצד שלו. היה בלגן, המולה, היה בכי בתוך הבית. היה אירוע אלים מאוד מאוד מאוד. עובדה גם שבאתי היום לרענון זכרתי חלק טוב מהדברים כי זה אירוע שלא קורה כל יום. אני 8 שנים במשטרה וגם בתור חוקר לא נתקלתי באירוע כזה"** (עמ' 27, שו' 7-11). חאלד הקפיד לתאר בעדותו רק את מה שהוא עצמו ראה וחווה, מבלי להפריז ומבלי להשמיט גם חלקים שפחות נוחים לו, ודבריו הותירו רושם מהימן.

גם עדותו של שגיא משתלבת עם עדויות שני השוטרים האחרים. שגיא העיד, כאמור, כי לא לקח חלק בהשתלטות על הנאשם, אך תאר את תחילת האירוע באופן המתיישב עם תיאורי השוטרים האחרים, כאשר לאחר מכן היה, לדבריו, עסוק בעיקר בהרגעת הרוחות בבית, בו שהו באותו עת גם טלי ושני ילדיה הקטינים, ובחציצה בינם לבין הנאשם. שגיא תאר אף הוא אירוע אלים וסוער: **"היה מאבק ביניהם. שלושתם היו על**

הרצפה (עמ' 42 שו' 2), אך לא זכר את פרטי האירוע והקפיד להעיד רק על מה שזכר וראה מנקודת מבטו.

15. מנגד, בגירסתו של הנאשם נתגלו סתירות והיא התאפיינה בחוסר עקביות הפרזה ומגמתיות, באופן שהקשה על מתן אמון בגירסה. מתיאורו של הנאשם ניתן היה להבין כאילו האירוע החל באופן רגוע ותוך שיתוף פעולה מלא מצידו, כאשר התפנית חלה בעת שרצה לצאת מהשירותים, או אז נתקל לשיטתו באלימות קשה של השוטרים ללא כל סיבה. בהודעתו במשטרה ביום האירוע (ת/2) טען הנאשם בתחילה כי לאחר שלא הסכים להטיל מימיו בשירותים עם דלת פתוחה השוטרים דחפו אותו והרביצו לו (ת/2, שו' 74-75) ובהמשך טען כי כאשר יצא מהשירותים נתקל בשוטר **"בטעות בכתף ואז הכל התחיל"** (ת/2, שו' 90). בעדותו במח"ש (נ/7), כשבועיים לאחר האירוע, תאר הנאשם את הדברים כך: **"ביקשתי להכנס לשירותים להתפנות לפני הליווי איתם הבלש דוד ביטון דחף אותי לרצפה נתן לי ברכיות לצלעות מרפקים הבלש חאלד תקף אותי מצד שני נתן לי בוקסים בפנים בצלעות..."** (נ/7, שו' 6-8). בבית המשפט הגירסה התפתחה והנאשם טען כי ביציאה מהשירותים פנה אל השוטר בנימוס וביקש ממנו "יותר מפעמיים" לזוז כדי שיוכל לצאת והשוטר פשוט חיך וצחקק לעברו. כאשר ניסה להשתחל החוצה היה מגע גופני בינו לבין השוטר ובאותו רגע השוטר הגיב באלימות קשה, אחז בו בשתי ידיו והשליך אותו על הקיר "כמו חפץ" (עמ' 80 שו' 13-15; עמ' 83 שו' 18-21; עמ' 86 שו' 19-22; עמ' 88 שו' 14). הנאשם שב וטען כי לא היתה כל אלימות או התנגדות מצידו, גם בשלב הראשוני של האירוע וגם בהמשך כאשר ניסו לאזוק אותו. את הסיבה בגינה לא הצליחו השוטרים לאזוק אותו הסביר בכך שהופל לרצפה כך שידו השמאלית מתחת לגופו וידו השנייה מושטת קדימה (עמ' 80 שו' 15-16), ולא היה באפשרותו להזיז את ידו השמאלית: **"אני לא יכולתי להזיז את ידי מתחת לגופי. זה לא שלא רציתי והתנגדתי, לא יכולתי. אחד מכה אותי מצד ימין, השני מצד שמאל, זה מעקם לי את כל היד בזמן שעושה לי ברכיות ואני עם כל הרצון הטוב כשמשקל גופי על יד שמאל, רוצה לתת לו את היד, היא לא יוצאת"** (עמ' 90 שו' 2-5). טענתו של הנאשם כי השוטרים נהגו כלפיו באלימות ללא כל סיבה ומבלי שהיתה כל התנגדות מצידו אין בה הגיון והיא אינה עולה בקנה אחד עם דברים שאמר הנאשם בהודעה שנגבתה ממנו במשטרה: **"אני 60 קילו ושלושה שוטרים לא הצליחו לה[ה]שים אלי [כך במקור - ע.א.] אזיקים עד שטלי בקשה ממני ונכנעתי"** (ת/2, שו' 81-82). מדברים אלה ניתן ללמוד כי הנאשם התנגד בכוח למעצרו ובטח לא שיתף פעולה עם השוטרים. כאשר עומת בחקירתו בבית המשפט עם הדברים שאמר במשטרה, לא ניתן על ידו הסבר כלשהו לאותם דברים (עמ' 89 שו' 14-17).

16. באופן דומה לא ניתן לקבל את גירסתו של הנאשם ביחס לנשיכתו של חאלד. הנאשם הכחיש בתוקף כי נשך את חאלד תוך כדי ניסיון ההשתלטות עליו. בחקירתו במשטרה (לאחר ששבו מבית החולים), טען הנאשם כי לא נשך את חאלד וכי לשוטר יש סימן של שפשוף ולא של נשיכה, ואף הגדיל וטען כי **"הרופא ראה את זה שלשוטר יש רק שפשוף ולא נשיכה והביא לו זריקה כי לא היה נעים לו ממנו"** (ת/2, שו' 77, 80-81). בחקירתו בבית המשפט שב הנאשם וטען כי מדובר בשפשוף וכי מהתמונות שצולמו ניתן להיווכח שאין סימני שיניים. הנאשם אף הוסיף וטען, טענה שבאופן לא מוסבר הועלתה לראשונה בבית המשפט, כי בעת שהשוטרים הוציאו אותו מהדירה הוא ראה שחאלד קיבל שפשוף מהקיר בבטנו (עמ' 91 שו' 19-32). בנקודה זו יש להעדיף את גירסתו העקבית של חאלד, שכאמור מצאתי אותה אמינה. גירסה זו מתיישבת גם עם הנראה בתמונות שצולמו בתחנת המשטרה בסמוך לאחר האירוע (ת/1) וכן עם המסמכים הרפואיים מאותו מועד (ת/8, נ/1; מסמכים אלה הוגשו בהסכמה כראיה לאמיתות התוכן ללא צורך בזימון הרופא, למעט לעניין המסקנה שמדובר בנשיכה - עמ' 78 שו' 28-30). בתיעוד הרפואי נרשם כי חאלד **"ננשך ע"**

החשוד בבטנו דרך החולצה (הדגשה שלי - ע.א.), דבר שיש בו להסביר מדוע לא נראים סימני שיניים אלא רק שטף דם בצורה המתאימה לנשיכה. חאלד גם נבדק בבית החולים על ידי רופא בשל תלונתו על נשיכה וטופל בהתאם לתלונתו. אין ליתן משקל רב לעובדה שדודו לא זכר בעדותו בבית המשפט האם שמע מפי חאלד על הנשיכה כבר במקום האירוע או רק כאשר הגיעו לתחנת המשטרה, ואין בעובדה זו כדי לשנות מן התמונה הראייתית הכוללת.

טענת הנאשם בתשובתו לאישום לפיה חאלד "המציא" את הנשיכה בבית החולים לאחר שהשוטרים התוודעו לחומרת פציעתו של הנאשם, תלושה מן המציאות ואינה מתיישבת עם העובדות הפשוטות לפיהן חאלד הופנה ביחד עם הנאשם לבית החולים לצורך בדיקתו עקב תלונתו על נשיכה ולאחר שהשוטרים מילאו דוחות בעניין זה בתחנה בשעה 16:00 לערך (עמ' 52 שו' 29-32). טענה זו אמנם לא שבה לעלות בסיכומי הנאשם, אך תחת זאת נטען בסיכומים כי חאלד בדה מליבו את דבר הנשיכה בשל החשש מתלונה שתוגש למח"ש, טענה שאף עליה המעט שניתן לומר הוא שהיא מרחיקת לכת ולא נסמכת על דבר מלבד גירסתו הבעייתית של הנאשם.

17. גם באשר למה שארע לאחר איזוקו של הנאשם ובדרך לתחנת המשטרה, יש להעדיף את גירסת השוטרים על פני גירסת הנאשם. חאלד אמר בעדותו שבעת שהנאשם הוצא מהדירה הוא לא היה אזוק ברגליו ורק כאשר המשיך בהשתוללות בדרך והרים רגליו לכיוון הנהג, הם נאלצו לעצור את הרכב על מנת לשים לו אזיקי רגליים. דברים אלה עולים בקנה אחד עם עדותם של דודו ושל שגיא. בגירסתו של הנאשם, לעומת זאת, נמצאו בקיעים ותמיהות. כך, בעוד שבעדותו בבית המשפט טען כי השוטרים אזקו אותו כבר בדירה גם ברגליו ונשאו אותו באוויר תוך שהם מחזיקים בשרשראות אזיקי הידיים והרגליים, הרי שבהודעתו במשטרה לא הובא תיאור כזה, והנאשם אף ציין כי השוטרים "גררו" אותו, ביטוי המתיישב דווקא עם עדויות השוטרים בעניין הובלתו של הנאשם לרכב תוך שהוא אינו משתף פעולה ומפיל את כל כובד משקלו על הרצפה. הנאשם טען בנוסף כי העצירה בדרך לא היתה לצורך איזוקו ברגליו אלא על מנת לקבל טייזר מצוות אחרת. אמנם, חאלד אישר בעדותו כי ישנה אפשרות שנוכח התנהגותו של הנאשם במהלך הנסיעה ביקשו מצוות אחר להגיע עם טייזר, אך טען כי אינו זוכר מפגש כזה ואם היה נערך הרי שהדבר היה מקבל ביטוי בדוחות הפעולה, דבר שלא קיים. נראה שגם כאן הגזים והפריז הנאשם בתיאוריו. גם אם יש תמיכה מסויימת לכך שמכשיר טייזר הוזכר בשלב כזה או אחר של האירוע, אין כל תימוכין לכך שהעצירה בדרך היתה לצורך קבלת טייזר. טענתו של הנאשם אף אינה מתיישבת עם ההגיון, שכן מדוע היה צורך בעצירה על מנת לחכות לצוות אחר שנתבקש להגיע עם טייזר, כאשר לצוות שהגיע לכאורה (לטענת הנאשם) כלל לא היה טייזר (עמ' 81 שו' 13-14). יש לקבל, אם כן, את גירסת השוטרים כי העצירה בדרך היתה לצורך איזוקו של הנאשם ברגליו על רקע התנהגותו במהלך הנסיעה.

18. על הקושי בקבלת גירסת הנאשם לאירועים ניתן ללמוד גם מהתייחסותו לתנאי מעצרו. בחקירתו הראשית טען הנאשם כי לאחר שנעצר הושאר בתחנת מוריה על כסא יותר מ-8 שעות. לאחר שנחקר נלקח לבית המעצר במגרש הרוסים, אך שם החובש לא הסכים לקבלו והחזירו לתחנת מוריה. לאחר מכן השוטרים החליטו ללכת לבית החולים הדסה כדי לבדוק את חאלד ולאחר חזרתם מבית החולים העביר את הלילה על כסא בתחנת מוריה עד שהובא בשעות הבוקר לבית המשפט להארכת מעצרו (עמ' 81 שו' 14-31). טענות אלה של הנאשם אינן עולות בקנה אחד עם הרישומים בתיק החקירה. הנאשם נעצר בשעה 15:30 לערך (ת/7) והובא לתחנת המשטרה. על פי דו"ח פעולה מאותו יום, בשעה 17:30 נסע הנאשם ביחד עם השוטרים לבית החולים הדסה ושב לתחנה בשעה 20:55 (ת/6). ואמנם, על פי התייעוד הרפואי הנאשם התקבל בבית חולים הדסה בשעה 18:13 (נ/1). חקירתו של הנאשם

בתחנה נערכה לאחר חזרתו מבית החולים, בשעה 21:41 (ת/2). לאחר שעומת עם עובדות אלה, ואף שקודם לכן טען כי הוא זוכר את הדברים "מצוין" (עמ' 95 שו' 3), חזר בו הנאשם וטען שיתכן והתבלבל. התיעוד לגבי השתלשלות האירועים מלמד כי אין בסיס לטענה שהנאשם הובא עם מעצרו לתחנת מוריה והושאר שם על כסא יותר מ-8 שעות. גם האפשרות שהושאר בתחנה לאחר חקירתו אינה עולה בקנה אחד עם טענתו שלו שבאותו לילה היה פעמיים בהדסה, פעם עם השוטרים ופעם נוספת נלקח ע"י שב"ס לצורך אבחון פסיכיאטרי (עמ' 95). אם נכונה טענה זו, היה שיש בה ללמד כי הנאשם הועבר לאחריות שב"ס עוד באותו לילה. מכל מקום, הטענה לפיה הנאשם הושאר בתחנת המשטרה כל ימי מעצרו (מיום 17.11.11 עד ליום 20.11.11) נטענה על ידי הנאשם עצמו רק בחצי פה ורק בחקירתו הנגדית (עמ' 98 שו' 16 ואילך). טענה זו נשללה לחלוטין על ידי השוטרים שנחקרו (עמ' 40 שו' 6-8; עמ' 46 שו' 21-22; עמ' 32 שו' 30 - עמ' 33 שו' 1) והועלתה בעלמא מבלי שהובאה כל ראיה לתמיכה בה, אף שלדברי השוטרים בחקירתם ניתן היה לעשות כן בנקל (עמ' 40 שו' 16; עמ' 46 שו' 22-24). גם טענתו של הנאשם לפיה לא נבדק בבית החולים איננה מדויקת. בעת שהובא הנאשם לבית החולים על ידי השוטרים, נבדק על ידי רופא שרשם את תלונותיו ("**מתלונן על כאבים בכל הגוף אחרי שהוכה**"), אך ציין כי הנאשם "**לא משתף פעולה בבדיקה**", והוסיף "**ללא סימנה חבלה. ריאות: נשימה בועית. לב: קולות סדירים**" נ (נ/1). על חוסר שיתוף הפעולה ניתן ללמוד גם מעדויות השוטרים שתיארו סיטואציה בה הנאשם צעק על הרופאים, דיבר אליהם לא יפה והפריע להם בעבודתם (עמ' 22 שו' 24-28; ת/6).

19. נוכח כל המפורט לעיל, מסקנתי היא כי יש להעדיף את גירסת השוטרים על פני גירסתו של הנאשם. הוכח, אם כן, מעבר לספק סביר כי השוטרים הגיעו לדירת בת זוגו של הנאשם, בליווי בת הזוג, וביקשו מהנאשם להילוות אליהם לתחנת המשטרה בחשד לביצוע עבירה של הצתת מבנה. הנאשם ביקש להתפנות בשירותים, דודו איפשר לנאשם להיכנס לשירותים אך לא הסכים שהנאשם יסגור דלת השירותים ועמד בפתח חדר השירותים. הנאשם פנה לצאת מהשירותים ודחף את השוטר דודו. בשלב זה הודיע לו דודו שהוא עצור בשל תקיפת שוטר. הנאשם התנגד בכוח למעצרו. השוטר חאלד הגיע לסייע לדודו, ותוך כדי הניסיון של שניהם להשתלט על הנאשם ולאזוק אותו, נפלו השלושה על הרצפה, הנאשם נשך את חאלד בבטנו ובתגובה ועל מנת להשתחרר מהנשיכה הכה בו חאלד באגרופים. מעשים אלה של הנאשם מבססים עבירה של תקיפת שוטר מתוך כוונה למנוע ממנו או להפריע לו למלא את תפקידו.

20. יש להוסיף כאן ולציין כי המאשימה טענה שהימנעותו של הנאשם להביא את טלי לעדות פועלת לחובתו ומקימה חזקה שלו היתה מעידה, עדותה לא היתה מועילה להגנת הנאשם אלא אף פוגעת בה. הנאשם טען, מנגד, כי העובדה שהמאשימה לא חקרה את טלי על האירוע, אף שטלי נחקרה במשטרה פעם נוספת באותו יום לאחר אירוע התקיפה, פועלת לחובת המאשימה דווקא, שבמחדלה פגעה בהגנת הנאשם ובאפשרות למצוא חיזוקים לגירסתו. אין מחלוקת על כך שלאחר האירוע שבנדון זומנה טלי בשנית לתחנת המשטרה לחקירה ונחקרה בשעה 18:57 בחשד לקשירת קשר לביצוע פשע (נ/8). חקירתה של טלי התייחסה לאירוע ההצתה בלבד, מבלי שנשאלה כל שאלה בנוגע להתרחשויות בביתה ותקיפת השוטרים. אין זה ברור מדע טלי לא נחקרה בחקירתה השניה בנוגע לאירוע התקיפה לו היתה עדה וראוי היה לעשות כן, אך אף אם מדובר במחדל חקירה איני רואה כיצד יש בכך כדי לסייע לנאשם, שכן חרף מחדל זה יש במצבור הראיות הקיים כדי להביא להרשעה מעבר לספק סביר. לכך יש להוסיף, כי היה ביכולתו של הנאשם להביא את טלי לעדות מטעם ההגנה, אך הנאשם בחר שלא לעשות כן וטענתו בסיכומיו לפיה לא היה באפשרותו לעשות זאת שכן הקשר עמה נותק מזמן אין בה די, בפרט כאשר לא הוכח

שבכלל נעשה ניסיון כלשהו לזמנה.

21. על רקע הממצאים העובדתיים שנקבעו לעיל אפנה לבחון את יתר טענות הנאשם.

חוקיות העיכוב והמעצר

22. בסיכומי טען ב"כ הנאשם כי השוטרים הגיעו לדירה ללא צו מעצר ומבלי שהודיעו לנאשם באופן מפורש שהוא מעוכב או מהי סיבת עיכובו ועל מה מבוקש לחקור אותו. משלא נעשה כן, כך נטען, היה הנאשם חופשי לחלוטין והשוטר לא היה רשאי לאסור עליו לסגור את דלת חדר השירותים או לחסום את יציאתו מחדר השירותים. ככל שטענה זו של הנאשם מכוונת לכך שעוכבו, ומעצרו בהמשך, לקו בחוסר חוקיות, אין בידי לקבל את הטענה.

23. השוטרים הגיעו לדירתה של טלי, בת זוגו של הנאשם, בלוויית טלי, אשר הכניסה אותם לדירה (ר' גם עדותו של הנאשם שאמר שאישר לשוטרים להיכנס לבית - ת/2 שו' 73). השוטר דודו העיד כי הזדהה כשוטר, הציג לנאשם תעודת שוטר וביקש מהנאשם להילוות אליו לתחנת המשטרה לחקירה, והנאשם בעדותו אישר כי כך אכן היה (עמ' 80 שו' 4-5). אמנם, דודו לא ציין מפורשות בחקירתו כי אמר לנאשם מה החשד בגינו הוא מבוקש לחקירה (אך גם לא נשאל על כך באופן מפורש), אך גם לא שמענו מפי הנאשם טענה כי לא ידע מהי סיבת עיכובו. יתר על כן, מעדותו של הנאשם עצמו עולה כי נודע לו על הצתת דירתו ועל החשדות נגדו בעת שהשוטרים הגיעו לדירה של טלי. כך, כאשר נשאל אם נחקר באותו יום במשטרה בגין הצתה, השיב: **"כן. לזה באו השוטרים"** וכאשר נשאל אם ידע למה הם באו השיב **"לא ידעתי למה הם באו... לא ידעתי שהדירה הוצתה עד שהגיעו"** (עמ' 84 שו' 17-21). בהמשך הדברים, כאשר נשאל אם לן בדירת בת הזוג בלילה הקודם, השיב: **"לא זוכר אם לנתי שם או לנתי אצל ההורים. יכול להיות שלנתי שם. הדירה שלי הוצתה"** (עמ' 84, שו' 11). מכאן מתבקשת המסקנה כי, לשיטתו של הנאשם עצמו, נודע לו על הצתת הדירה מפי השוטרים בעת שהגיעו וביקשו ממנו להילוות אליהם למשטרה לחקירה בעניין זה. למצער, בנסיבות בהן הנאשם ידע שהדירה הוצתה (ולכן אף לא לן בדירה באותו לילה) והשוטרים הגיעו עם טלי שנחקרה באותו יום במשטרה בקשר לכך וביקשו ממנו להילוות אליהם לחקירה, סיבת עיכובו היתה ברורה וידועה לו, כפי שגם ניתן להסיק מעדותו (ר' לעניין זה סעיף 72(א) בצירוף סעיף 24(ב)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996 (להלן: **"חוק המעצרים"**)).

24. פעולתם של השוטרים היתה בהתאם לסמכותם שבסעיף 67(ב) לחוק המעצרים. סעיף זה מאפשר לשוטר לדרוש מחשוד להילוות אליו לתחנת המשטרה לחקירה בהתקיים שני תנאים: האחד, **"יש יסוד סביר לחשד שהוא עבר עבירה או יש הסתברות גבוהה שהוא עומד לעבור עבירה..."**, והשני, **"הזיהוי היה בלתי מספיק, או לא ניתן לחקור אותו במקום הימצאו"**. ככלל, סמכות זו יש להפעיל באופן מידתי ובכל מקרה יש לשקול האם יש להעדיף זימונו של אדם לתחנת המשטרה על פני הדרישה להילוות לשוטר, אך בנסיבות העניין ונוכח טיב החקירה והחשדות החמורים שיוחסו לנאשם, לא מצאתי כי נפל פגם בשימוש בסמכות זו.

25. אשר להמשך השתלשלות האירועים, הרי מעת שהנאשם השתמש בכוח כנגד השוטר ודחף אותו, קמה לשוטר הסמכות לעצור אותו, אם מכוח סעיף 23(ב) לחוק המעצרים, הקובע כי שוטר מוסמך לעצור אדם

ולהביאו לתחנת המשטרה לתכלית שלשמה ביקש לעכבו, אם האדם מפריע לו להשתמש בסמכויות העיכוב; ואם מכוח סעיף 23(א)(1) לחוק המעצרים.

לא למותר לציין כי יתכן ותגובה אחרת, מתונה יותר, של השוטר למעשיו של הנאשם היתה מונעת מהאירוע להסלים ולהתדרדר, אך בכך אין כדי להוליך למסקנה כי המעצר שבוצע אינו חוקי.

טענה להגנה מן הצדק

26. הנאשם טען כי עומדת לו הגנה מן הצדק בשל אכיפה בררנית. לטענת הנאשם, הוגשה על ידו תלונה למחלקה לחקירות שוטרים (להלן: "מח"ש") בצירוף צילומים המעידים לטענתו על החבלות שנגרמו לו באירוע שבנדון (נ/7), אך התיק נסגר מ"חוסר עניין לציבור", ללא כל הסבר.

27. כאן המקום לציין כי הנאשם טען בחקירתו שעקב אלימות השוטרים סבל מ-4 שברים בצלעות. הנאשם סמך טענתו זו על בדיקת מיפוי עצמות שנערכה לו ביום 24.11.11 שהראתה "קליטת יתר פתולוגית" במספר צלעות "שיתכנו על רקע טראומתי" (נ/6). הנאשם הסתפק בהגשת מסמך זה ובחר שלא להגיש תיעוד רפואי מלא הכולל ממצאי בדיקתו הגופנית, הפניית הרופא המטפל לביצוע הבדיקה ואבחנותיו לאור ממצאי הבדיקה, ולפיכך לא ידוע מה משמעותם של הממצאים שנמצאו במיפוי העצמות. אף שברור כי לאחר האירוע, בו נעשה שימוש בכוח, הנאשם היה חבול וכאוב, דבר הנלמד גם מהתיעוד הרפואי מיום האירוע (נ/1) וגם מדברי בא-כוחו בהליך המעצר (נ/4, נ/5), אין במסמך הרפואי הבודד שהוגש כדי ללמד על מהות הפגיעות מהן סבל הנאשם ובעיקר לא על חומרתן.

28. לגופו של עניין - אין די בעצם ההחלטה לסגור את התיק מחוסר עניין לציבור, מבלי שאף הונחו בפני בית המשפט כלל השיקולים להחלטה זו, כדי להביא למסקנה כי יש בהגשת כתב האישום או בניהול ההליך הפלילי כדי לפגוע בתחושת הצדק וההגנות, וודאי לא באופן המצדיק ביטולו של כתב האישום. לאחר שמיעת הראיות ולאור התרשמותי מן העדויות כפי שפורט בהרחבה לעיל, הגעתי למסקנה לפיה הנאשם התנגד בכוח למעצרו, השתולל ונשך שוטר. אין ספק כי מדובר היה באירוע אלים וסוער, במהלכו נדרשו השוטרים להשתמש בכוח ניכר על מנת להשתלט על הנאשם. יחד עם זאת, לא מצאתי כי הופעל כוח שרירותי או בלתי סביר בנסיבות שתוארו. כאמור, טענתו של הנאשם כי הוכה ללא סיבה ומבלי שגילה התנגדות או הפעיל אלימות, נדחתה על ידי. נוכח מסקנות אלה יש לדחות את טענת הנאשם להגנה מן הצדק בשל אכיפה בררנית.

29. אשר לטענה הנוספת שהועלתה, שעניינה השיהוי בהגשת כתב האישום והימשכות ההליכים, הרי שלא מצאתי בטענה זו עילה לביטול ההליך מחמת הגנה מן הצדק. אף שלא ברור מדוע הוגש כתב האישום רק כ-3 שנים לאחר ביצוע העבירה, וראוי היה כי המאשימה תתייחס בטיעוניה לעניין זה, לא מצאתי כי היה בכך כדי לפגוע בהגנתו של הנאשם, ודאי לא במידה המצדיקה מתן פטור מאחריות פלילית לנאשם על דרך של ביטול כתב האישום. אשר להימשכות ההליכים בבית המשפט, הרי שהדבר נעוץ בחלקו בהתנהלות המאשימה (ר'), למשל, בקשותיה החוזרות של המאשימה לתיקון כתב האישום והחלטות מיום 28.6.16 ו-7.11.16, אך חלק לא מבוטל נעוץ בנאשם עצמו, אשר בתחילה לא שיתף פעולה עם הפסיכיאטר המחוזי בבדיקה אליה

נשלח לבקשתו שלו (ר' החלטה מיום 17.4.16 בעמ' 9 לפרוטוקול המפרטת את ההשתלשלות בעניין זה) ובהמשך לא התייצב לדיונים וההליכים כנגדו הוטלו לפרק זמן לא מבוטל (ר' החלטה מיום 8.2.17). אצין, כי אין בדבריי אלה כדי לגרוע מכל טיעון, ככל שיישמע בעניין זה, במסגרת הטיעונים לעונש.

עבירת האיומים

30. בכתב האישום, לאחר שתוקן, יוחסה לנאשם עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, לאחר שבכתב האישום המקורי יוחסה לנאשם עבירה של העלבת עובד ציבור (עבירה לפי סעיף 288 לחוק העונשין) בגין אותה מסכת עובדתית.

31. על פי המיוחס לנאשם בכתב האישום, במהלך הנסיעה לתחנת המשטרה קילל הנאשם את השוטר חאלד: **"יא מניאק, יא מזדיין, אני לא שוכח אותך, שתוק, אל תדבר"**.

32. לא היתה מחלוקת על כך שבחקירתו במשטרה הנאשם כלל לא נחקר בחשד לעבירת איומים. על חשיבות הליך החקירה וההזדמנות לתת לנאשם למסור את גירסתו בטרם יוגש כנגדו כתב אישום עמדה הפסיקה לא אחת. כפי שנקבע בפסיקה, סדר הדברים הראוי הוא כי חשוד יחקר על החשדות המיוחסים לו בטרם יוגש נגדו כתב אישום. יחד עם זאת, אם אין אינדיקציה לכך שנגרם עיוות דין, לא יהיה בהיעדר חקירה מראש, כשלעצמו, כדי להוות נימוק לזיכוי הנאשם (רע"פ 1030/05 **ברקו נ' מדינת ישראל** (3.2.05)).

33. בענייננו, ואף שראוי היה לחקור את הנאשם בחשד לעבירת האיומים ולאפשר לו למסור את גירסתו בסמוך לאירועים, אין בהיעדר חקירה כאמור, כשלעצמו, כדי להביא לזיכוי של הנאשם. לנאשם ניתנה האפשרות למסור את גירסתו בבית המשפט לאחר שראיות התביעה הונחו בפניו (כמובן, מבלי שמסירת הגירסה לראשונה בבית המשפט תעמוד לחובתו), ולא מצאתי כי בהיעדר חקירה נפגעה הגנתו במידה שיש בה להביא לזיכוי רק מטעם זה.

34. על אף האמור, מצאתי לנכון לזכות את הנאשם מעבירת האיומים, כפי שיפורט להלן.

35. השוטר חאלד העיד כי במהלך הנסיעה הנאשם איים וקילל **"[ו]אמר ברכב שהוא יתלונן עלינו במח"ש ואמר את המשפט 'אני אגיד שאני שישיה ואתלונן במח"ש'. כלומר 'שישייה' זה לא מאה אחוז"** (עמ' 22, שו' 3-1). כאשר שב ונשאל העד מה בדיוק אמר הנאשם, השיב העד: **"אני זוכר שהוא איים עלי, אני זוכר אותך, אני זוכר את הפרצוף שלך, אני שישיה אתלונן עליך במח"ש"** (עמ' 23 שו' 9-8). בהמשך, לאחר שרוענן זכרונו והוצגו לו הדברים שנרשמו בדו"ח הפעולה שנערך על ידו בסמוך לאחר האירוע, אישר העד כי הנאשם אמר את הדברים כנוסחם בכתב האישום (עמ' 23, שו' 27-29).

36. הנאשם, בחקירתו בבית המשפט, הכחיש כי אמר את הדברים המיוחסים לו בכתב האישום (עמ' 96 שו' 27-23; עמ' 99 שו' 19-20), וטען כי אמר לשוטרים שיגיש תלונה למח"ש: **"דיברתי עם השוטרים ואמרתי להם שאתבע אותם במח"ש על כל הנעשה"** (עמ' 96 שו' 21-22).

37. כפי שפורט לעיל, האירוע כולו היה אלים וסוער. מעדויות השוטרים עולה כי הנאשם השתולל וקילל, והמשיך בהתנהגותו זו גם במהלך הנסיעה לתחנת המשטרה. בהעמדת גירסתו של השוטר אל מול גירסתו של הנאשם, על רקע הקביעות העובדתיות והערכת המהימנות שלעיל, יש לקבל כי הדברים שנרשמו בדו"ח הפעולה אכן נאמרו על ידי הנאשם. שאלה נפרדת היא האם בדברים אלה יש משום "איום" כמשמעותו בחוק.

38. הוראת סעיף 192 לחוק העונשין קובעת כך: **"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים"**.

39. כפי שצוין בפסיקה, עבירת האיומים קשה היא ותחומי התפרסותה אינם ברורים (ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 373; להלן: **"עניין ליכטמן"**). הכלל הוא כי הקביעה אם תוכן הביטוי הוא מאיים נעשית על פי אמת מידה אובייקטיבית, מנקודת מבטו של האדם מן היישוב המצוי בנסיבותיו של המאויים (רע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4) 96). בעניין ליכטמן הוצגו שני מבחנים לשרטוט קו הגבול בין איום לבין אזהרה - מבחן השליטה ומבחן המהות. בצד אלה הוצע בפסיקה גם מבחן ההקשר (ע"פ 6368/09 זקן נ' מדינת ישראל (12.7.10)).

40. בענייננו, האיום המיוחס לנאשם הוא למעשה במילים: **"אני לא שוכח אותך"**. ב"כ המאשימה לא פרטה בסיכומיה מדוע יש לראות במילים אלה "איום" המופנה כלפי השוטר. מכל מקום, גם אם בהקשרים מסויימים ניתן בהחלט לראות במילים מסוג זה משום איום, הרי במקרה זה יש לבחון את הדברים על פי ההקשר בו נאמרו ומהותם. כפי שעלה בבירור מעדותו של השוטר חאלד (ר' פסקה 35 לעיל), לדברים אלה נלוו אמירות לפיהן בכוונתו של הנאשם לפנות למח"ש להגשת תלונה כנגד השוטרים, כפי שאמנם עשה לבסוף. "איום" בפניה למח"ש איננו איום כמשמעותו בחוק, כשם שאיום של עורך דין על נתבע שינקוט הליכי הוצאה לפועל כנגדו אם לא ישלם מרצונו את סכום פסק הדין, אינו איום על פי מהותו (ר' **"עניין ליכטמן"**, בעמ' 380). ולפיכך, כאשר אומר הנאשם לשוטרים שאינו שוכח אותם ויפנה למח"ש, אין לראות בכך משום איום כמשמעותו בחוק. בנסיבות אלה וכאשר מתקיים לכל הפחות ספק אם התכוון הנאשם בדבריו לפגיעה שלא כדין, תוצאתו של הספק הוא זיכוי של הנאשם מאישום זה.

סיכום

41. לנוכח כל האמור, אני מזכה את הנאשם מעבירת האיומים שיוחסה לו בכתב האישום ומרשיעה אותו בעבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות לפי סעיף 274(1) לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ז חשוון תשע"ט, 05 נובמבר 2018, במעמד הצדדים